

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2025. november 2.
(vasárnap)**

Horváth Géza

KEGYELEM ÁLTAL HISZÜNK

Énekek: 66,1; 825; 206,4, 804

Lekció: ApCsel 15,1-11

Alapige: ApCsel 15,11

„Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hiszszük, hogy megtartatunk, miképen azok is.”

Imádkozzunk!

Urunk, megvalljuk, hogy téged dicsér minden a teremtet világon. Menny és föld, pusztá jelenlétével kezded munkáját hirdeti, hogy milyen nagy a te terved, a te cselekedeted, hatalmad, és milyen nagy a te hűséged! Hirdeti a te irgalmadat e föld léte, amelyet nem töröltél még el, és nem mondtad azt, hogy elég, és nem jött még vissza Jézus Krisztus ítélni élőket és holtakat. Megvalljuk, Urunk, hogy pedig mindent megteszünk, hogy téged bűneinkkel bosszantsunk, fárasszunk, terheljünk.

Köszönjük, Urunk, hogy mégis hosszútűró vagy, nem akarván, hogy némelyek elvessenek, hanem hogy hívásodra kijöjjenek, ahogy egykor a Lévi fiai, meg a bűnösök közül is sokan előjöttek, úgy ma is jöjjenek ki azok, akik az Úréi. Köszönjük a te hangzó szavadat, hogy két napja ünnepelhettük a reformációt. Áldunk téged annak csodájáért, hogy hatalmasan beleszóltál ennek a világnak a sorsába, életébe.

Magasztalunk téged, hogy az ígét helyezték ismét a mi eleink a középpontba. Áldunk téged a reformációért, azért a nagy megújulásért, amely visszatérést jelentett elsősorban tehozzád, az élet forrásához, és visszatérést a te ígédhez. Továbbra is valljuk, hogy nincs senki másban üdvösség, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által üdvözülünk.

Köszönjük, hogy hatalmas lényedet dicsérhetjük most is. Jöjj közénk, és munkáld bennünk az életet, drága Urunk! Jézus Krisztus nevében kérünk, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, akik a Bibliaolvasó vezérfonal szerint olvassuk az ígét, azok a Cselekedetek Könyvéből még nem ezt a fejezetet olvassuk, hanem az előző fejezeteket, Pál apostol és az apostolok missziói útjairól, hogy hogyan mennek a pogányok közé, miután Kornéliusz házából eljönnek. Isten küldi őket a tartományokba, az akkori provinciákba a Római Birodalomban, és csodálatos megújulások, reformáció indul el sok helyen. Ezek az újjászületett emberek vagy a zsidóságból jönnek, a zsidó vallásból, inkább így mondom, vagy pedig a pogányok közül. Egy idő után vitába bocsátkoznak, mert vannak, akik azt mondják, hogy az üdvösséghez nem elég, ha valaki hisz az Úr Jézus Krisztusban, hanem némelyek azt kezdik hirdetni, hogy még körül is kell metélkedni. Amit most felolvastam, az annak a nagy ébredésnek a következménye, hogy ezt a teológiai vagy dogmatikai kérdést tisztázni kell. Összehívják Jeruzsálembe egy tanácsot, ahova elmegy Péter, Barnabás és még némelyek Antiókhia-ból és a különféle gyülekezetekből az apostolokhoz, és együtt megbeszélik ezt a kérdést úgy, hogy „nagy vetekedés támad közöttük”.

Tehát, nem kevés vitától volt mentes az a végső következtetés, amire eljutnak, amit a felolvasott 11. versben látunk megfogalmazva, amikor Péter azt mondja: „az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, miképpen azok is.” Péter a középpontba helyezi azt a csodát, amit a reformáció is oda helyezett, hogy csak Jézus Krisztusban van a mi váltságunk és a mi üdvösségünk. Figyeljünk ma erre a mondatra, testvérek, így a reformáció után két nappal is, mert ma is hisszük, és ma is valljuk, hogy az Úr Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, miképpen azok is! Ez a „miképpen azok is, vagy miként ők is”, a pogányokra vonatkozott. Mert ha Péter mondja, hogy ahogy azok is, akkor Péter, aki a zsidóságból jött, nyilván a pogányságból jövőkre gondol, hogy mi is, meg ők is. Egyformán, egyképpen üdvözülünk, mert Isten más utat az üdvösségbe az ő népének nem készített, mert Jézus mondja magáról, hogy „én vagyok az út, az igazság és az élet”.

Három fordítást néztem meg, két magyart és egy külföldit, de ugyanaz a görög szó van, amelyet háromféleképpen ad vissza a Szentírás. Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, ezt olvastam innen a Károliból. A másik fordítás szerint: Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy üdvözülünk. A harmadik, egy külföldi fordítás pedig úgy mondja, hogy Jézus Krisztus kegyelme által menttettünk meg. A görög szó mindhármát jelenti: üdvözítés, megtartatás, megmentés.

Olyan ez az ige a számunkra, testvérek, mint amikor a hajótöröttet, aki a vízben halára van ítélve, jön egy hajó a messzeségből, és kimenti, felveszi. Ebben látom a csodát, amit Péter elmond, hogy Jézus Krisztusra való tekintettel Isten lehajolt az emberhez kegyelemből, és felvette a fuldokolót, hogy el ne vesszen az ő bűnei miatt. Azért fontos ez testvérek, most november másodikán, ha elővesszük egy kicsit ezt a kérdést, mert a reformációnak is ez volt a fő kérdése: hogyan üdvözül az ember? És azoknak a hitvallásoknak is, amelyek 1536-1618-ig keletkeztek, az úgynevezett református hitvallások, amelyek mindegyikét valljuk, csak kettőt vett fel az egyházunk hivatalosan hitvallási iratai közé, de az összes többi valljuk. A középpontba mindig ezt tették a hitvallások is, hogy miképpen üdvözülünk. Ez volt a kérdése a gazdag ifjúnak is: „Jó Mester, mit tegyek, hogy üdvözül-

jek?” Ez volt a kérdése a filippi börtönőrnek is, élete egy nagyon nehéz pontján, amikor öngyilkos akart lenni, és felteszi Páléknak a kérdést: „Mit tegyek, hogy üdvözüljek?” Testvérek, az embernek ez a legnagyobb és legfőbb kérdése.

Régen volt egy kis traktátus, még az ébredés idején, aminek egy figyelemfelkeltő kérdés volt a címe: Hol töltöd az örökkévalóságot? Mert az embernek tulajdonképpen ezzel kell szembesülnie, hogy ha lejár ez a 70 vagy ha a feljebb, 80 esztendő, vagy legyen 100, akkor hol töltjük az örökkévalóságot, aminek nincs vége! Kedves testvérek, Isten ígéje leszögezi, hogy az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, miképpen azok is. Három nagy szó van benne: kegyelem, hit és megtartatás vagy üdvösség, megmentés. Három nagy szó, amely a mi életünkre nézve is összefonódik, úgy, ahogy Spurgeon mondta: a kegyelem az első és utolsó okozója az üdvösségnek. Ez az első és az utolsó, meg ami közte van, az a kegyelem, amely Krisztus-követővé, hívővé, újjászületett emberré tesz valakit. Nézzük meg, testvérek, először a hit szerző okát! Mert a legfőbb reformátori tétel, amit vallunk, hogy kegyelemből van üdvösségünk, hit által Jézus Krisztusért adja ezt Isten.

A hit szerző oka csak Istennek a kegyelme. Istent mindig ez indítja cselekvésre a Bibliában, az Édenkerttől kezdve a Jelenések könyvéig ez fogja át az egész Szentírást, hogy Isten azért cselekszik, mert ő kegyelmes, mert irgalmas. Azért tesz mindent, és még az ítéletében is mindig ott van a kegyelme. Olyan szép, amikor Isten elrendeli a világ elleni ítéletet Noé idejében, de Noéval megépítteti a bárkát, és megmenekül nyolc ember. Amikor Sodoma és Gomora méltán van ítélet alatt, és jön a kénköves tüzes eső, akkor azt olvassuk, hogy az angyalok megmenekítik Lót és a családját, Istennek az iránta való irgalmáért. Tehát, Istent soha nem a körülmények, az ember állapota vagy helyzete indítja cselekvésre, hanem mindig az ő ingyen kegyelme, amely számunkra megfoghatatlan, sokszor érthetetlen, ahogy a szép énekben is van: „ó, érthetetlen kegyelem, mely rég utánam járt”, de az ember üdvözítésének ez a kegyelem elsősorban az oka. Hogyan viszi végbe Isten? Hogyan üdvözíti az embert Isten? Mivel Ő a szerző oka, akkor Ő a végbe vivő cselekvője is az üdvösségnek. Ha Ő a szerző oka, Ő adta, mondták a reformátorok, azokat az eszközöket, amely által mi ezt az üdvösséget elvehetjük hit által. Először is Isten gondoskodott arról, testvérek, hogy az ő ígését, evangéliumát hirdessék. Mindig ez az első, hogy Isten kegyelme, ha valahol az ő evangéliuma felhangzik, az ő ígését hirdetik. A hetedik versben azt mondja Péter, miután felállott a gyűlésben: „Atyámfiak, férfiak, ti tudjátok, hogy az Isten régebb idő óta kiválasztott engem mi közölünk, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliumnak beszédét, és így higgyenek.” Természetesen a zsidóságból jövőknek is ugyan ezt kellett hallaniuk. Ők se hallottak mást, mint ugyanazt az evangéliumot, amit a pogányságból jövők is.

A következő versben elmondja, hogy még egy másik eszközt is odaadott Isten, és a szíveket ismerő Isten bizonyosságot tett mellettük, mert adta nekik a Szentlelket, miként nekünk is. Így is fogalmazták meg a mi drága eleink, hogy Isten ezt a hitet ígéje és Szentlelke által gerjeszti. Miért fontos, hogy nem csak az ígéje által, hanem a Szentlelke által is? Azért testvérek, mert ha Péter, meg az apostolok, meg a prédikátorok, meg az igehirdetők minden időben, minden korban mentek vol-

na az evangéliummal, és ha ez az üdvösséghez, a hithez elég lett volna, akkor két dolog állhatott volna fenn. Az egyik, hogy az igehirdető mindig önmagát vádolta volna, a nincsenek újjászületők, megtérők, ha az igehirdetésre nem jön senki, vagy ha az igehirdetés után el akarnak menni, akkor magát vádolhatta volna, mit nem csinált jól, mit kellett volna máshogy. Milyen eszközöket kellett volna még bevetnem, milyen szemléltető eszközt, milyen példákat, miért nem voltam hatásos? Ismerek ilyen igehirdetőket, akik ebbe belebetegedtek. A második, amikor valahol sokan kijönnek, megtérnek, sokan újjászületnek, ott meg az igehirdetők vállon veregetnék magukat, és azt mondanák, azért csak tudunk mi valamit. De akkor hol az Isten dicsősége? Ezt Isten nem engedte meg, az emberi eszközt csak a trombita fújására használta, de a zenét, a dallamot ő határozta meg, tudniillik még a Szentlelket is adta. Ha Szentlélek nélkül hirdette volna Péter is, Pál is, vagy Jézus is, meg az utána levő igehirdetők, ha az Isten Lelke ott nem munkált volna, nem történt volna semmi. Mivel azonban Isten adta az ő Szentlelkét, ezért nem csak az emberi eszközt adta az evangélium hirdetésére. De sokan gondolkoznak ma is így! Akik kiiktatják a Szentlelket, mit mondanak? Hívjunk neves igehirdetőt!

Emlékszem rá, amikor Billy Graham először jött Magyarországra, nagy várakozás volt az emberekben, hogy majd, ha jön Billy Graham. Majd akkor megtérnek az emberek. Nem, majd, ha jön a Szentlélek! Majd, ha a Lélek fú, ahova akar, és zúgását hallod, majd akkor esetleg történik valami. Merem állítani, hogy akik úgy gondolkoznak, hogy emberi eszköztől függ, azok az Isten Szentlelkét káromolják, mert ugyanis kiiktatják, hogy arra nincs szükség. Azonban Isten így gondolta, és így adta az üdvösségre vivő utat, a hithez vivő utat, hogy halljuk az evangéliumot, és Isten Szentlelke pedig győzzön meg annak igazságáról!

Ezért van az, testvérek, hogy valaki hallgatja, de nem ért belőle semmit. A másik meg hall két szót vagy két mondatot, és felragyog neki minden. Emlékszem egy férfiről, már nincs itt közöttünk, aki elmondta, hogy ő kapott egy ígét egy orvosi vizsgálaton, és egyszerre világos lett neki minden. És lehet, hogy aki végig hallgatott már száz igehirdetést vagy ezret, annak pedig homályos, és csak tapogatózik, pedig már benne van a szolgálatban is. Mert azt mondja az ige, hogy az Úr ad világosságot, Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben.

Mi az evangélium üzenete testvérek? Három dologról beszél nekünk az evangélium. Először is a nyomorult állapotokról, amelyről csak a Szentlélek tud meggyőzni a János 16 szerint. Azt mondja, meggyőzi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében. Bűn tekintetében ott győz meg engem a Szentlélek, hogy elmondja, hogy mi a bűn, és nemcsak az a bűn, amit elkövettem vagy elmulasztottam, hanem annak a következménye is halálos. Mert a bűnnek van zsoldja, van fizetése. Mert elvégzett dolog, mondja a Zsidókhoz írt levél, hogy az emberek egyszer meghalljanak, azután az ítélet. Nekünk meg kell állni az Isten ítélő széke előtt, és egyszer Isten kimondja az elveszettek felé a halálos ítéletet: „távozzatok innen, nem ismerlek titeket!” De az evangélium arról szól másodszor, hogy felragyog Istennek Krisztusban adott kegyelme. Olyan ez, mint amikor a nagybetegnek azt mondják, hogy de azért van remény, van gyógy mód. Felragyog Krisztusban a kegyelem, hogy egyedül Isten képes szabadítani és üdvözíteni. Ez a harmadik: egyedül Isten képes szabadítani és megmenteni. Ő képes üdvözíteni és szabadítani.

Ez a Krisztusban adott kegyelem. Erről szól az evangélium. És erről győz meg a Szentlélek, hogy nekem erre van szükségem, nem másra. Ezt kerestem akkor is, ha nem láttam be. Ezt kerestem akkor is, amikor a boldogság után futottam. Meg a szerencsém után, meg áldás után, meg boldogulás után. Tulajdonképpen én ezt kerestem, csak nem találtam meg. Máshol kerestem a boldogságom, és valóban így is van.

Másodszor nézzük tehát az üdvözítő hit tárgyát! A hittanosok könyvében is benne van, hogy többféle hit van. Ha ezt a nevet, hogy Kapu Tibor, kimondom, akkor mindenki tudja, hogy kiről van szó. Az utóbbi hónapokban minden médiában ezzel foglalkoztak, és ez a visszajött úrhajós több helyen tartott előadást az útjáról. Feljegyeztem, hogy egy református gimnáziumban mit mondott, amikor diákoknak tartott előadást. Csak egy mondatot hadd idézzek belőle! Mennyi szorgalom, hit, kitartás kell, hogy céljainkat elérjük! Ezt a szót használta, hogy hit. De miféle hit ez, testvérek? Azt hiszem, ő arra gondolhatott, hogy az a hit, hogy amit csinálok, annak van valami értelme, azt el fogom érni, hogy az az úrhajó nem csak el fog menni velem, hanem vissza is fog jönni, és majd valahol az óceánban le fog potytyanni.

Ez is egyfajta hit, de ez olyan hit, ami önmagába kapaszkodik. Hiszek önmagamban, nagyon sok ember gondolkozik így, mert meg tudom csinálni. Van rá erőm, tehetségem, van rá pénzem, van rá időm. Ez is egyfajta hit. Csak a Biblia azt mondja, testvérek, az egyik igében, hogy érétek el hitetek célját, a lélek üdvösségét. Tehát van olyan hit, aminek célja az üdvösség. Nem az a célja, hogy valamit megkapok, elérek, sikerül, hanem az abban való hit, hogy én elérem a hitem célját, az üdvösséget. Hogy kegyelemből kapom az üdvösséget, hit által, az én drága Uramtól. Ez a hitnek a tárgya. A hitnek a tárgya tehát, testvérek, az, amit a hitvallásban így fogalmaztak meg az eleink: „hiszem, hogy Isten nekem is bűnbocsánatot, örökéletet és igazságot ad kegyelemből, egyedül Krisztus érdeméért.” Hogy nekem is bűnbocsánatot, örökéletet és igazságot ad, tehát az igazság a Bibliában azt jelenti, hogy Isten követelményrendszerének megfelelni. Ez pedig azt jelenti, hogy Isten nem úgy néz rám, mint egy bűnösre, hanem úgy, mint Krisztus megváltott gyermekére. És nem engem lát, hanem Krisztust látja bennem, mert Krisztus eltakar engem.

Ez az a hit, ami üdvözít, ez az, ami a Biblia szerint élő hit. Ez a kérdés, testvérek, hogy nekünk ilyen hitünk van-e? Nekünk üdvözítő hitünk van-e? Mert azt mondja, hogy az Úr Jézus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk. Ezek az akkori emberek ezt hitték, hogy van üdvösségük: üdvözülök a Krisztusért. Mi is, meg azok is. A pogányok közül vagy a zsidóságból jöttek is üdvözülnek. Miért olyan nehéz ezt elhinni? Isten Szentlelke munkálja ezt. Spurgeon-nek van egy nagyon jó példája, ami arról szól, hogy egy gyárigazgató, aki hívó volt, levelet ír az egyik munkásának, aki bár olyan sokszor hallotta az evangéliumot, nem tudja elfogadni. Mindig akadékoskodik, és a gyárigazgató ír neki egyszer egy levelet, hogy kedves XY, ekkor és ekkor jelenjen meg az irodámban, mert önnek egy felelős vezetői beosztást akarok adni a gyárban. A munkás a meghatározott időben viszi a levelet, megjelenik az irodában, bekopog, és amikor bemegy a gyárigazgatóhoz, az azt kérdezi, hogy mit keres itt. Azt mondja, hogy az igazgató úr írta nekem ezt a levelet.

De mit akar ezzel a levéllel? Itt írta benne, hogy nekem egy jobb állást ajánl. És a gyárigazgató akkor kinyitja neki a Máté 11:28-at, és azt mondja: így akartam magát megtanítani arra, hogy annak miért nem hisz így, mint az én levelemnek, amit Isten kijelentett, hogy jöjjetek én hozzám mindnyájan, és én jutalmat adok nektek. Az az ember úgy ment ki, testvérek, hogy elfogadta. Azt mondta, hogy most már megértettem az evangéliumot. Úgy ment oda az igazgatóhoz, hogy a levélben meg van írva, maga hatalmazott fel arra engem, azt írta, hogy jöjjelek, mert ajánl valamit. Testvérek, ez a hit, amely Isten elé így tud járulni. Ábrahám hite ez volt, mert Istenhez úgy járult, hogy Uram, te mondtad, te ígérted, én most belekapaszkodok ebbe az ígéretbe. Mert a hit pontosan ez, testvérek, amely Isten ígéjébe, ígéretébe, kijelentésebe így tud kapaszkodni, és azt mondja, hogy ez igaz.

Hadd mondjak egy másik példát erre! Nyáron nagy viharok voltak, július 6-án különösen. Tízszáztonál is hatalmas fákat is kidöntött a vihar, 50-60 éves fenyőket. Csodálkoztam, amikor láttam, hogy az egyik házat beborítja a vadszőlő, ami nagyon szépen mutat. Van, ahol kivágják, hogy csak az ablakok látszanak, és egy élő burkolat van a házon. Úgy elcsodálkoztam azon, hogy a vadszőlőt a vihar nem tépte meg. A nagy fákat kidöntötte, de a vadszőlőt nem. Annak az a titka, ha valaki látott már ilyet, hogy millió kis apró gyökérrel, mint kis lábakkal, kis tappancsokkal oda tapad a falhoz. Alig lehet lefejtetni a falról, mert annyira beleragad, annyira ragaszkodik a falhoz, a vihar sem tudta leszedni. Ekkor azt mondtam, hogy Uram, ilyen a hit. Ilyen az üdvözítő hit, nem tudja semmi feltépni, mert annyira hozzád kötődik. Annyira oda tapad, ragaszkodik az ígéhez. Adj a Jézus, hogy ilyen üdvözítő hitünk legyen!

És végül, testvérek, még egy üzenet. Mi az igaz hit tétje? Láttuk a szerző okát, láttuk a tárgyát a hitnek, hogy nem mindegy, hogy mit hiszek. Mert nem a hitnek a ténye a lényeg, hanem a tárgya. Mert sokan azt mondják, hogy hát hisz ő is. De meg kell megkérdezni: de miben hisz? Mit hisz? Van olyan is, hogy mindegy az, csak higgyen valamiben! Nem. Higgye azt, hogy Jézus az üdvözítő! Higgye azt, hogy Jézus a megváltó! Nekem megváltóm, üdvözítőm, személyesen, és ezért van örök életem. Testvérek, az igaz hitnek óriási tétje van! A Galata 2,16-17-ben meg van írva: „mert a hitnek a tétje az üdvösség”. Azt mondja, hogy Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, hogy üdvözülünk, miképpen azok is. Tehát, a hitnek óriási tétje van, mert az igaz hit tétje az üdvösség! Azt mondja a Galata levélben: „mi is Jézus Krisztusban hittünk, hogy megigazuljunk a Jézus Krisztusban való hitből”. A János 3,16-ra gondoljatok, hogy úgy szerette Isten a világot, hogy aki hisz ő benne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen! Ezért megmentő, megtartó hit. Ezen fordul meg az életünk, az igaz hiten. Ezért volt Luthernek a vezérigéje: „az igaz ember pedig hitből él” vagy „hite által él”. Hiszem, hogy az örök élet már e földön az enyém lett, már most! Azt jelenti ez, testvérek, hogy tudhatjuk, hogy Krisztus elégtételét nekem Isten beszámítja, és többé az én bűneim nem választanak el engem tőle. Hit által oda tapadok, hit által összekapcsolódom vele, nem választ el tőle sem élet, sem a halál.

Végül még egy nagy ajándékot hadd mondjak el, hogy mit is jelent számunkra ez a hit! A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetét sokan ismerjük. Ott vannak a hithősök, hogy hit által mit tettek. Nem tudom, hogy figyeltétek-e, hogy a 12. fejezet, a

következő fejezet, úgy kezdődik, hogy „bennünket pedig, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdőteret, nézvé a hitnek szerzőjére és bevégzőjére, Jézusra!” Ebben egy nagy csodát láttam, testvérek, hogy a hit, a Biblia szerint, a nem látott dolgokról való meggyőződés, a reménylett dolgoknak a valósága. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezete miért van ilyen hosszán megírva? Azért, mert a hívő ember élő hite, igaz hite nem csak a jövőre irányul, hogy az Isten majd fog valamit cselekedni értem, bennem, általam. Nem csak a jövőre irányul, hanem azért vesz körül bennünket a bizonyságok fellege, mert te számíthatsz a jövőben is arra az Istenre, aki a múltban is cselekedett, és te tudod, hogy mit cselekedett a múltban. Ezért kell a hithez ismeret! Az igaz hit nem érzelem vagy fellángolás, hanem bizonyosság. Abban való bizonyosság, hogy Isten így cselekedett a múltban. Most értettem meg, hogy miért mondják az Ószövetségben olyan sokszor, hogy Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak Istene. Isten, aki Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak Istene, aki Ábrahám életében úgy cselekedett, aki Izsák életében, meg Jákób életében úgy cselekedett, te úgy nézhetsz a jövőbe, hogy az az Isten fog cselekedni a te életedben is! Abba az Istenbe kapaszkodhatsz a jövőre nézve, aki a múltban már megbizonyította magát. Az egész Ószövetség erre épül. A 66. Zsoltár, aminek most csak az első versét énekeltük, bár tudtuk volna tovább énekelni, arról szól, hogy hadd mondjam el nektek, istenfélőknek, hogy mit cselekedett az Isten! A zsidó apák nem mondták el ezt a gyerekeknek, hogy Isten hogyan hozta ki őket? Hogyan választotta ketté a tengert, hogyan keltek át száraz lábbal? A hit nem csak azt jelenti, hogy a múltam el van rendezve, hanem azt, hogy a jövőm is biztosítva van Őbenne. Ezért a hit nem valami bizonytalan, vakhit, ahogy Spurgeon mondta, mert az előttem levő dolgokat nem látom, nem tudom, de a mögöttem levőket igen, amik már megtörténtek, ahol Isten megbizonyította magát. És mit gondoltok, miért tudott megállni a három férfi a tüzes kemence előtt, amikor azt mondták, hogy a mi Istenünk ki tud minket szabadítani? Miért mondták ezt? Mert gyerekkoruktól azt hallották, hogy a mi Istenünk kiszabadított bennünket Egyiptomból. És azt fogják mondani ott is, hogy ki fog minket szabadítani, mert azt hallották, hogy Isten már kiszabadította az ő népét. És még hányszor megcselekedte, amikor az ellenséget elzavarta, amikor győzelmeket adott a múltban, a bírák idejében, meg a proféták idejében! Amikor oda kerül a három férfi, ebbe tud belekapaszkodni. Oda kapaszkodik az Úrba ezekkel a csodálatos gyökerekkel, ahogy a vadszőlő a ház falához. A mi Istenünk nem változik. Változhatnak korok, változhatnak körülmények, változhatnak emberek, zsarnokok, rabtartók, de Isten ugyanaz. Ő nem változik, az lesz, aki volt, és úgy szól ma is, ahogy régente szólt. A hitnek ez a tárgya. Ezért aki nem ismeri a Bibliát, testvérek, ott kezdje! Aki hitre akar jutni, ott kezdje! Aki hitet kér Istentől, hogy „hinni taníts, Uram, kérni taníts”, ott kezdje, hogy elolvassa, hogy Isten mit cselekedett! Hatalmas karjával hogyan nyúlt le a magasból, hogyan vette fel a fuldoklókat, és szabadította meg az ő népét. Akkor a jövőbe úgy tekinthetsz, hogy biztos alapokon állsz! „Kösziklára állította lábamat.” Ez a köszikla Istennek a cselekedetei, az Ő hatalmas munkái. Mi nem a bizonytalanra futunk, előttünk nem bizonytalan a cél, hanem tudjuk, hogy ami előttünk van, annak úgy futunk, annak úgy dőlünk neki a Filippi levél szerint, hogy már mögöttünk van a bizony-

ságoknak a hatalmas árja, fellege, tömege! Ha ilyen hitünk van, testvérek, az üdvözítő hit, az élő hit, az igaz hit. Az a belépő a mennyországba. Nincs más belépő, mondták a reformátorok, nincs búcsúcédula, golgotai kereszt van! Nincs böjtölés, imádság, zarándoklat! Hálás élet van csak, hogy milyen hálával tartozom ezért a szabadításért!

Hadd foglaljam össze, tehát, csak Jézus Krisztusban van üdvösség! Nem adott az ég alatt más név, mely által kellene megtartatnunk. Ne higgyetek senkinek, aki azt mondja, hogy még valamit neked is meg kell tenni! De sokszor hallottam ilyeneket! Még be kell merítkezni, még nyelveken kell szólni, még a második áldásban is részesülni kell! Még meg kell tartani a szombatot, vagy néhány ételtörvényt! Solus Christus! Krisztuson kívül nincs más. Az Atya semmire és senkire nem néz, csak az Ő áldozatát fogadja el. És aki szintén ezt fogadja el, aki ebbe kapaszkodik, az az életbe kapaszkodott bele. A hitnek szerző oka az Isten kegyelme, semmi más. Csak az Ő ingyen való szeretete indítja mindig Istent. A hitnek tárgya ez, hogy bűnös vagyok, de hadd legyek tied! „Ki gyógyítaná meg beteg szívemet, ha csak Te nem”, – mondja a lelki ének. Csak Jézusban van szabadulás, és a hitnek a tétje óriási: üdvösség, örök élet. Akinek ez kell, az higgyen az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözzül!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásan köszönjük neked, hogy ezt az utat még nem zártad le. Az üdvösségre vezető út még szabad, be lehet hajtani. Köszönjük, hogy mindkét irányból be lehetett hajtani, mindegy, hogy valaki zsidóságból jön vagy pogányságból. Ma is teljesen mindegy, hogy valaki honnan jön, mi a múltja, előképzettsége, de ha belekapaszkodik abba, hogy egyedül Krisztusban van váltságunk, tőled kegyelemből élő hitet fog kapni. Nem azért, mert belekapaszkodtunk, hanem azért, mert ő a szerelmes fiú, akiben gyönyörködsz, akire nézve megengesztelttél, Atyánk. Köszönjük ma is ennek üzenetét, és kérünk, ne engedd, hogy bármi másra hajtsuk a fülünket, és elhiggyünk más kijelentéseket. Köszönjük a Szentírást, a Bibliát, áldunk a Szentlélek jelenléteért. Ő világosítja meg a mi szívünket, és győz meg bűn, igazság és ítélet tekintetében.

Köszönjük, hogy a teremtet világnak van még lehetősége. Hadd kérjünk legfőképpen azért, hogy hirdettesd a te igédet, ahol annyi gonoszság, istentelenség van, tőled való elfordulás, ahol annyian káromolnak, megvetnek vagy közönyösek, sok embert nem az örök élet érdekel, hanem a jelen való világ, annak szeretete, kívánsága, a test, az érzékiség vonzása, a kényelem! Köszönjük, Urunk, hogy a hívőknek is sok mindent megadsz ebből, de Krisztusban, Krisztusért, mert vele együtt készítesz el mindent, ami az életre és a kegyességre való.

Ámen.